

Kuba, karibi karnevál, Castro

Volt két fogadalmam: az egyik, hogy el akarok jutni Kubába, amíg még Fidel Castro aktív. Látnom kell, hogy élnek az emberek az országlása alatt. A másik, hogy ha eljutok oda, ott kell lennem a Santiago de Cuba-i karneválon.

Nem is gondoltam, hogy mennyire nem lesz egyszerű a fogadalmat megtartani, de 2006-ban sikerült. Mondhatnám,

hogy szerencsénk volt, de úgy gondolom, hogy inkább az elhatározásunk volt elég erős. Egy ott élő magyar idegenvezető volt mindvégig

a kalauzunk. Megtehettem, mert más magyar turista rajtunk kívül nem is volt akkor Kubában, akit kísérnie kellett volna.

Lengyel piac lengyelek nélkül

Latin karnevál. A fogalomról – talán kissé igazságtalanul – mindig mindenkinek a brazilok, Rio ugrik be először. Bár érthető okokból jóval szegényesebb, de Kubában is az év legnagyobb eseményének számít a Santiago de Cuba-i karnevál, aminek

a gyökerei a 17. századig nyúlnak vissza. Idén július 26-ától tartott az egyhetes buli, amin én nyolc éve lehettem ott.

A karnevál nem csak a szokásos felvonulásról szól. Az a központi eleme, de oda nem jut el mindenki, amitől függetlenül a hetet min-

denki végigmulatja. A szállodából elindulva tehát hömpölygő, bulizó tömegben át tettük meg a várost átszelő, esti sétánkat.

Az árusoknál hamisítatlan nyolcvanas évekbeli lengyelpiac-érzésünk volt, persze lengyelek nélkül. Min-

dent lehetett kapni, de semmit sem láttunk, amiről azt gondoltuk, hogy bármi hasznát vehetnénk. A lányom, aki nem élte meg itthon a lengyelpiac-korszakot, sokáig nem tudott megszólalni az élménytől.

A következő részen ételt, italt árultak. Egy

fémasztalon egy egész sült malac pihent, mellette a levágott húsdarabokból készített szendvicsek sorakoztak a még mindig több mint 40 fokban. Idegenvezetőnk mindannyiunknak vett egyet. Meglepődtünk: finom volt, de azért közöltük vele, hogy abból a milánói spagettiből nem kérünk, amit műanyag pohárban tálaltak, jól megszórva sajttal.

Vidámpark vakmerőknek

Szomjúság ellen nyáron, buliban a legjobb a sör. Volt több fajta – pénztárcavastagsághoz mér-

NAGY KÖRUTAZÁS KUBÁBAN, ÜDÜLÉSSSEL VARADERÓN

Október 30-november 12. 14 nap / 12 éj

549.000 Ft/fő
(+ illetékek)

AKTUÁLIS ÁRAINKRÓL
ÉRDEKLŐDJON
KOLLEGÁINKNÁL AZ
INFO@NAGYUTAZAS.HU
EMAIL CÍMEN
VAGY A 371-2191-ES
TELEFONSZÁMON!

AMENNYIBEN FOGLALÁSNA
A „GO-NAGYUTAZÁS” JELSZÓT
A MEGJEGYZÉSBE BEÍRJA
MEGLEPÉTES AJÁNDEKKAL
KEDVESKEDÜNK.

nagyutazás
AZ EGÉSZ VILÁG BELÉJÉRE

Eng.sz: U-001016

ten. A tömegnek egy fém tartálykocsiból hatalmas műanyag bödönökbe engedték a felmelegedett sört. Aki- nek még nem volt eléggé melege, az vehetett rumot is, anyagi lehetőségeihez mérten 2, 3 vagy 7 éveset. Az utcán ennél idősebbet nem árultak. A folyadékbevételről kell megemlítenem, hogy bár a mobilvédek előtt tömött sorok álltak, viszonylag tiszták voltak.

A karneválon sok a gyerekek is, nekik is kell a szórakozás. Ám kalauzunk azzal a feltétellel vitt el bennünket a „vidámparkhoz”, hogy megígérjük: bármit látunk, bármi történik, senki sem ül fel sehova. Hamar rájöttünk, miért. Kivert bennünket a veríték, amint láttuk, hogy egy apa a kisfiá-

val belül az óriáskerékbe – ami minden volt, csak óriás meg kerék nem –, és rájuk zárják kívülről a rácsot. (A biztonság mindenek előtt!) A tákolmány pedig semmilyen módon nem volt a talajhoz rögzítve, így mozgása közben a talpazata olykor 10-15 centire is elhagyta a földet. A gyerekek arcán

azonban mindenütt mérhetetlen boldogság ült, akkor is, amikor a négykereű Cubana repülőgépen „száguldozhattak”.

A karnevál felvonulóterülete következett. Az utca egyik oldalán ültek azok az odaadó párttagok, akik jutalomként kapták a lehetőséget, hogy nézőként részt vehessenek ingyen. A másik, fizetős oldal a turistáké volt. Főleg olaszokat kell értenünk

alattuk; ők akkoriban előszeretettel „szállták meg” Santiago de Cubát a nyári szezonban. Leginkább apa-fia párosokat láttunk, akiknek helyi lányok foglalták a jó helyeket már délután négy óra. Nagy volt a kontraszt: az elvtársaknak műanyag poharak-

ban vitték az ingyensört, ezen az oldalon Havana Club-os ruhában csinos pincérnők szolgáltak fel rumot, üveges sört, rántott csirkét, sült burgonyát.

Nem a jelmez számít

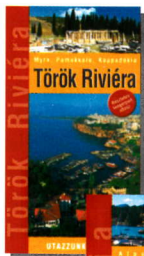
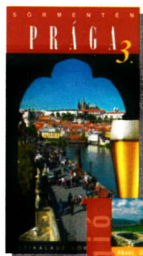
A felvonulást az idősek kezdték régi ruhákba

öltözve. Gyönyörű, színes jelmezeket láttunk, valami mégis furcsa volt. Először nem tudtam, hogy mi. Később, amikor a táncoló hölgyek szoknyaikat felfelhúzták, rájöttem. Az még csak hagyján, hogy különböző színű és hosszúságú nadrágot

viseltek a szoknya alatt, de mindenki olyan cipőt hordott, amilyen volt neki: fehér szandált, fekete lapos sarkút, többen valamilyen sportcipőt. Két idősebb hölgy következett legyezővel a kezében. Amikor közelebb értek, látszott: legyezőjük kartonból van kivágva, és csak a külső oldalára ragasztottak mindenféle díszítést, a belső csupasz maradt.

Fényképezéshez, videózáshoz engedélyt kellett vásárolni, én megvettem mindkettőt. Így lejöhöttem az emelvényünkről, és beme-

Új útikönyvek:

WASTEELS – a jó ötlet

Nosztalgiavasúti utazások
Történelmi Székely Gyors

Nemzetközi és
belföldi vasúti jegy
10–60% kedvezménnyel!

Osztrák vasúti jegyek

Repülőjegy, szállásfoglalás,
kül- és belföldi utazások,
városnézés, utasbiztosítás,
valutavétel, -eladás

VOYAGE
WASTEELS

UTAZÁSI IRODA

BUDAPEST, Keleti pályaudvar
Tel: 210-2802, 343-3492 Fax: 210-2806
info@wasteels.hu online.hu
www.wasteels.hu

Nyitva tartás: hétfő-péntek: 9-20 óráig,
szombat: 8-18 óráig.

hibernia

1141 Budapest, Szugló u. 83–85.
Telefon/fax: 422-0306, 422-0307

www.hibernia.hu
info@hibernia.hu

hettem a felvonulók közé. Ott megértettem: mindaz, ami furcsának, esetleg kinosnak tűnt, nem számít. Ami számít, az a zene és a tánc. Jöttek srácok ütött-kopott dobokkal, s akiknek már az sem jutott, azok valamilyen régi kocsikból származó fémhengereket ütöttek, de olyan hangulatot, olyan zenét teremtettek, amit addig elképzelni sem tudtam. Majd iskolás lányok következtek salsával. Igen, ott ez a fő tánc, így már kisgyerekorban elkezdik őket fejleszteni, hogy a vérükbe ivódjon a ritmus és a zene. Olyan mozdulatokra képesek ösztönösen, amiket az európai emberek hosszú évek tanulása során sem tudnak elsajátítani.

A legjobbák - és utánuk az űr

Profí táncosnók következtek, akik már harisnyában léptek fel, mutatva, hogy ők eljutottak arra szintre, ahol már ez is jár. Per-

sze nem fellépésenként egy pár. Ezt jól bizonyította a rengeteg szakadás, sérülés, amit itt-ott cernával varrtak, húztak össze, de volt, aki átlátszó cellulot használt ragasztásra.

A hangulat egyre jobb lett, és a végén jöttek azok, akiknek leginkább a vérükben volt a zene és a legnagyobb bulit csinálták: a transzvesztiták és homoszexuálisok. Ők viselték a legszebb ruhákat, az ő mozgásuk volt a

legjobb. Hatalmas éljenzés és éneklés, a közönség tánca mellett vonultak el. Utánuk maradt az űr és a felismerés, hogy aznapra a karneválnak vége.

Másnap reggel buszokkal vitték az embereket a nagygyűlésre, ahol Fidel Castro megtartotta ünnepi beszédét. Mi a szállodában, a tévén néztük. Nem értettünk semmit belőle, de azt éreztük, hogy elszántan, buzdítóan, magabiztosan beszél. A következő nap reggelén jött a hír: kórházba szállították, és helyettesítésével megbizta öccsét. (A következő években aztán előbb az állami-, majd a párttisztviségeit adta át Raulnak, és visszavonult a nagybeteg vezér.) Feleségem rám nézett, és azt kérdezte: honnan tudtat, hogy most kell jönnünk?

Kép és szöveg:
Juhász István

A cikk eredeti szövege, amely a Magazinban helyhiány miatt rövidítve jelent meg

Santiago de Cuba – A karnevál

2014. július 26-án kezdődött meg Santiago de Cuba-ban a szokásos egy hétig tartó karnevál. Ez a hagyomány egészen a XVII. századig nyúlik vissza. A karneválra azonban nem idén készült fotókkal és leírással emlékezünk meg. Miért?

Az ok nagyon egyszerű. Mindig vágytam Kubába és egyszer hallottam arról, hogy a legnagyobb esemény az országban a Santiago de Cuba-i karnevál. Két dolgot fogadtam meg: az egyik, hogy amikor Kubába megyek, akkor ott kell lennem ezen a nagyszerű eseményen, a másik pedig, hogy látni akarom Kubát még addig, ameddig Fidel Castro aktív. Nem lehet tudni, hogy bármilyen változás az államfői poszton milyen következményekkel jár. Nem érdekelt, hogy rosszabb vagy jobb lesz a helyzet, én azt szerettem volna még látni, ahogy az ő irányítása alatt élnek az emberek.

Nem is gondoltam, hogy mennyire nem egyszerű az amit megfogadtam. Ekkor 2006-ot írtunk. Mivel a karnevál nyáron, július végén – augusztus elején kerül megrendezésre, ezért ebben az időszakban kevés magyar vállalkozik arra, hogy odamenjen a rettentő hőség ellenére is. Nincs charter járat, a menetrendszerinti járat pedig - ahogy lenni szokott - nem igazán olcsó. Mondhatnám, hogy szerencsénk volt, de úgy gondolom, hogy inkább az elhatározásunk volt elég erős. Egy ott élő magyar idegenvezető várt, aki mindenhová elkísért bennünket. Ezt azért tehette, mert nem volt más magyar rajtunk kívül Kubában, akikkel foglalkoznia kellett volna, illetve mint kiderült még ő sem járt Santiago de Cuba-ban a karneválon előtte.

A karnevál nemcsak a szokásos felvonulásról szól. Igen, az a központi elem, de oda nem jut be mindenki. Ezt a hetet azonban mindenki élvezi és végigmulatja. Esti sétánkat a szállodából elindulva gyalog, keresztül a várost átszelő, hömpölygő, mulató tömegén át tettük meg.

Ahogy ez lenni szokott, először az árusokhoz jutottunk el. Természetesen igazi, hamisítatlan 80-as évekbeli lengyel piac érzésünk volt, persze lengyelek nélkül. Mindent lehetett kapni, de semmit nem láttunk, amiről azt gondolnánk, hogy bármilyen haszna is lehetne. Talán a gyerekeknek a műanyag játékok okozhattak örömet. Az persze más kérdés, hogy a lányom, aki nem élte meg itthon ezt a korszakot, órákig megszólalni sem tudott attól, amit látott.

A következő területen enni és innivalókat árultak. Mindkettőre szükség van az egész napos mulatozáshoz. Azon nem is igazán csodálkoztunk, hogy egy fémasztalra fel van téve egy egész sült malac, s mellé a levágott darabokból egész sor szendvics volt készítve. Az, hogy még így este felé is több mint 40 fok volt, láthatóan senkit nem zavart. Az idegenvezetőnket sem, aki meglepetésünkre vett mindannyiúnknak egy-egy szendvicset. Persze, amikor beleharaptunk, akkor meglepődtünk a finom ízén. Mindettől függetlenül közöltük vele, hogy meg se próbáljon venni nekünk a milánói spagettiből, amit igen gusztusosan egy

műanyag pohárban tálaltak, jól megszórva sajttal a tetejét. A szomjúság ellen a legjobb a sör. Van több fajta, kinek milyen vastag pénztárcája van. A tömegnek egy fémből készült tartálykocsiból engedték a felmelegedett sört hatalmas műanyag bödönökbe. Akinek nem volt eléggé melege, az még vehetett egy kis Havanna Club rumot. Pénztárcától függően 2, 3 vagy 7 éveset. Az utcán ennél idősebbet nem árultak. S ha már a folyadék beviteléről beszélünk, akkor meg kell említenem a mobil illemhelyeket, amelyek előtt bár tömött sorok sorakoztak, de az eddig látottakhoz képest viszonylag kulturáltak voltak.

Sok gyerek is jön karneválra, s az ő szórakozásukat is meg kell oldani. Mégis az idegenvezetőnk azzal a feltétellel vitt el bennünket a „vidámpark”-hoz, hogy előre meg kellett nekünk is és a lányomnak is ígérnünk, hogy bármit is látunk, bármi is történik, sem mi, sem a gyerek nem ülünk fel egyetlen játékra sem. Elég hamar beláttuk, hogy igaza volt.

Már az meglepett bennünket, hogy mikor az apuka a kisfiával beült az óriáskerékbe (ami minden volt csak óriás nem, na meg kerék sem), akkor rájuk zárták kívülről a rácsot. A biztonság mindenekelőtt... Amikor viszont jobban megnéztük a tákolmányt, kiderült, hogy semmilyen mértékben nincs a talajhoz rögzítve és mozgás közben a talpazat néha 10-15cm-re elhagyja a földet. Ekkor kivert bennünket a veríték. Mindettől függetlenül nem lehetett nem észrevenni a gyerekek arcán a mérhetetlen boldogságot. Főleg a kicsikén, akik a négykereű Cubana repülőgépen „száguldoztak”. Valószínűleg nem túl gyakran van ebben a „luxusban” részük.

A következő rész, már a karnevál felvonuló területe volt. Az utca egyik oldalán ültek a párthoz tartozó, hű elvtársak, akiknek a karnevál ingyenes volt, mert jutalomként kapták. A másik oldal a turistáké. Itt nem kubai turistákat kell értenünk, hanem főleg olaszokat, akik minden évben megszállták Santiago de Cuba-t a nyári szezonban. Főleg apa és fia párosításokat láttunk akiknek helyi lányok foglalták a jó helyeket már délután négy óta. Ez a szakasz természetesen fizető volt. Nagy volt a kontraszt: az utca másik oldalán műanyag poharakban vitték az ingyen sört al elvtársaknak, míg ezen az oldalon Havanna Club-os ruházatban csinos pincéernők szolgáltak fel rumot, üveges sört, rántott csirkét, sült burgonyát. Beszéltük is, hogy vajon a másik oldalon mit gondolnak az ott ülők...

Elkezdődött a karnevál. A felvonulást az idősek kezdték korabeli ruhákba öltözve. Azt kell mondjam, hogy gyönyörű, színes jelmezeket láttunk, valami mégis furcsa volt. Először nem tudtam megfogalmazni, hogy mi. Később amikor táncoló hölgyek szoknyáikat fel-fel húzták, értettem meg, hogy mi a furcsaság oka. Az még csak hagyján, hogy különböző színű és hosszúságú nadrágot viseltek a szoknya alatt, de mindenki különböző cipőt viselt, kinek milyen volt: fehér női szandált, fekete női cipőt, fekete lapos sarkú zárt cipőt vagy többen valamilyen sport cipőt. Két idősebb hölgy következett legyezővel a kezükben. Messziről nagyon jól néztek ki, de amikor a legyezőt közlelről megpillantottuk nem tudtuk, hogy nevéssünk vagy sírjunk. Az egy dolog, hogy kartonból volt kivágva és a külső oldalára felragasztottak rá mindenféle díszítést, de a belső oldala már csupasz maradt, s lehetett látni, ahogy a legyező szárát a kartonhoz rögzítették.

Kiderült, hogy fényképezéshez és videózáshoz engedélyt kell vásárolni. Mivel én megvettem mindkettőt, így jogot szereztem arra, hogy az emelvényünkről lejöjjek és a felvonulók közé bemenjek, hogy onnan tudjak fotózni, videózni. Amikor feltűntek a táncosok, ennek nagyon tudtam örülni. Ott megértettem, hogy mindaz, ami furcsának tűnt, az nem számít. Ami számít az a zene, a szórakozás és a mulatás. Így volt ez azok között is, akik jöttek és csinálták a hangulatot és azok között is, akikre „csak” ráragadt. Megjelentek a srácok ütött-kopott dobokkal, s akiknek már az sem jutott, azok valamilyen régi kocsiból származó fém hengereket ütöttek, s mindezzel olyan hangulatot, olyan zenét teremtettek, amit addig elképzelni sem tudtam. Majd iskolás lányok következtek. Salsa-val. Igen, ott ez a fő tánc, s már kisgyerekkorban elkezdik őket fejleszteni, hogy a vérükbe ivódjon a ritmus és a zene. Olyan mozdulatokra képesek ösztönösen, amelyeket az európai emberek hosszú évek tanulása során sem tudnak elsajjítani.

Profi táncosnők következtek, akik már harisnyában léptek fel, mutatva, hogy ők már eljutottak arra szintre, ahol már ez is jár. Na persze nem egy-egy pár fellépésként. Ezt jól mutatta a rengeteg szakadás, sérülés a harisnyákon, amelyeket néha cérnával összevarrva, összehúzva tettek ismét alkalmassá a használatra, de előfordult, hogy átlátszó cellux szalaggal ragasztották őket össze.

A hangulat egyre jobb lett. A végén megjöttek azok, akiknek leginkább a vérükben volt a zene és a legnagyobb hangulatot csinálták. Ők volt a transzvesztíták és a homoszexuális emberek. Ők viselték a legszebb ruhákat, az ő mozgásuk volt a legjobb. Hatalmas éljenzés és éneklés, valamint a közönség táncolása mellett vonultak el. Utánuk csak egy úr maradt és a felismerés, hogy aznapra a karnevál befejeződött.

A történet végére pedig csak annyit, hogy másnap reggel buszokkal vitték az embereket a nagygyűlésre, ahol Fidel Castro megtarotta ünnepi beszédét. Mi nem mentünk, a szállodában TV-n keresztül néztük, hallgattuk. Bár nem értettünk semmit, de azt éreztük, hogy elszántan, bízódítóan, magabiztosan beszél az emberekhez. A következő nap reggel jött a hír, hogy kórházba szállították és ezért a helyettesítésével megbízta Rault, az öccsét. A feleségem rámnézett és csak annyit kérdezett: honnan tudad, hogy most kell jönnünk?